

و «امتیازگیری» در تعامل با بانک‌ها استفاده کنیم، حجم پرداخت تسهیلات به شکل قابل توجهی افزایش پیدا کرد. این آمار هم منتشر شده و همواره در خبرها و گزارش‌ها اعلام کرده‌ایم.

برای اینکه یک مسیر مشخص و شفاف طراحی کنیم، در ابتدای هر سال، پیش‌بینی‌ای از میزان تسهیلاتی که می‌توانیم از همین محل رسوب منابع و امتیازگیری دریافت کنیم، انجام می‌دهیم. بر اساس منابعی که در طول سال به دست می‌آوریم - چه از طریق وزارت فرهنگ و ارشاد، چه سایر منابع - و با لحاظ مصارف سالانه، یک عدد کلان به عنوان سقف تسهیلات سالانه به دست می‌آید. این عدد، برای اینکه بتوانیم به صورت عادلانه تقویض اختیار کنیم، بر اساس چند شاخص بین بخش‌های مختلف توزیع می‌شود؛ از جمله بین استان‌ها. ما ۳۱ استان و یک مرکز داریم و اعضای صندوق در این استان‌ها پراکنده هستند. متناسب با تعداد اعضای هر استان و با در نظر گرفتن ضرابی مثل «ضریب محرومیت»، بودجه تسهیلات بین استان‌ها توزیع و در اختیارشان قرار می‌گیرد.

در تهران هم همین سازوکار وجود دارد؛ از طریق معاونت‌های تخصصی و «خانه‌ها» و مجموعه‌هایی که طبق آیین‌نامه مرجع معرفی اعضا هستند. به آن‌ها اعلام می‌شود که بر اساس چارچوب مشخص، می‌توانید اعضای خود را در بازه‌ی حداقل تا حداکثر مشخص شده معرفی کنید. این تقویض اختیار هر سال در ابتدای سال انجام می‌شود. از آن به بعد، ما در ستاد دیگر در انتخاب فرد دخالتی نداریم؛ فرآیند معرفی در سطح استان و مجموعه‌های مرجع مشخص و حرفه‌ای خود، هر نیازی که احساس کرد، مطمئن باشند جایی هست که می‌تواند به آن اتکا کند و بداند که در مواقع بحران، او را تنها نمی‌گذارد

اما درباره بخش «خدمات» و مثالی که فرمودید - مثل طرح خرید موتور - باید بگویم شاید جزئیات آن طرح خاص الآن دقیقاً در ذهنم نباشد، ولی اصل ماجرا این است: قبل از عقد هر قرارداد، همکاران ما تمام شرایط را بررسی می‌کنند. اگر فرد به صورت شخصی و از طریق روال عادی وارد سایت آن شرکت خدمت‌دهنده شود، یک سری امکانات و شرایط می‌گیرد. اما وقتی از مسیر صندوق وارد می‌شود، حتماً باید مزیت بیشتری دریافت کند؛ چه در تعداد اقساط، چه در میزان سود، چه در نحوه اعتبارسنجی و سهولت فرآیند. اگر این تفاوت و مزیت وجود نداشته باشد، اصلاً همکاران ما وارد قرارداد نمی‌شوند. حتماً امتیازی وجود داشته که قرارداد منعقد شده؛ مثلاً در تعداد ماه‌های بازپرداخت، در پایین بودن سود، یا در این که اعتبارسنجی به صورت گروهی و از مسیر صندوق انجام می‌شود و فرد نیاز نیست همه مراحل را از صفر به تنهایی طی کند.

با تعطیلی پروژه‌های فرهنگی و هنری و یا نشریات، موضوع امنیت شغلی و حمایت از کارکنان آن، مسئولان وقت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی را به فکر انداخت تا به فکر تأسیس نهاد مشخصی جهت حمایت مستمر از هنرمندان، نویسندگان و روزنامه‌نگاران باشند.

صندوق اعتباری حمایت از نویسندگان، روزنامه‌نگاران و هنرمندان با هدف حمایت از اهالی فرهنگ، هنر و رسانه کشور و به پیشنهاد وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی بر اساس تکلیف برنامه سوم توسعه و در راستای سیاست انتقال بخشی از تصدی‌های دولتی با تصویب هیئت وزیران در سال ۱۳۸۲ تشکیل شد. سید مجید پوراحمدی مشاور وزیر ارشاد و مدیر عامل صندوق اعتباری هنر است.

محمد مهدی اسماعیلی، وزیر وقت فرهنگ و ارشاد اسلامی در شهریور ۱۴۰۰ در حکمی سید مجید پوراحمدی را به عنوان «مشاور وزیر و مدیر عامل صندوق اعتباری هنر» منصوب کرد؛ حکمی که در دوره وزارت سید عباس صالحی نیز تمدید شد. پوراحمدی در گفتگو با ماهنامه صبا درباره صندوق توسعه هنر و انتقادات پیرامون آن صحبت کرده است که می‌خوانید.

بر اساس سیاست‌های دولت وزارت فرهنگ و ارشاد، و مطابق با برنامه‌های وزیر محترم، صندوق اعتباری هنر باید به نقطه‌ای برسد که هنرمند، در زندگی شخصی و حرفه‌ای خود، هر نیازی که احساس کرد، مطمئن باشد جایی هست که می‌تواند به آن اتکا کند و بداند که در مواقع بحران، او را تنها نمی‌گذارد

چه در مستمری، چه در تأمین اجتماعی که برنامه‌های اصلی ما و بخش عمده‌ی هزینه‌های صندوق را تشکیل می‌دهند. بنابراین، منابعی که وارد می‌شود و خروجی‌ها و مصارف، کاملاً قابل ردیابی است؛ مثلاً مشخص است ماهانه چه میزان به حساب سازمان تأمین اجتماعی واریز می‌شود، چه مقدار برای بیمه تکمیلی پرداخت می‌شود، چقدر برای مستمری‌ها هزینه می‌شود و...

با این همه، باز هم تلاش می‌کنیم گزارش‌های دقیق‌تر و حتی بخش‌هایی را که شاید قبلاً کمتر به آن پرداخته‌ایم، در اختیار رسانه‌ها قرار دهیم. اساساً موضوعی برای عدم ارسال یا پنهان‌کاری نداریم؛ هر چه تا امروز از ما خواسته‌اند، ارائه کرده‌ایم.

درباره تسهیلات صندوق، بعضی هنرمندان معتقدند و بارها گلایه کرده‌اند که سقف وام‌ها برای افراد مختلف متفاوت است و روشن نیست این سقف‌ها بر چه مبنایی تعیین می‌شود. از طرفی، این انتقاد هم وجود دارد که شرایط بعضی تسهیلات که صندوق ارائه می‌دهد، چندان تفاوتی با بازار آزاد ندارد. چرا تسهیلات واقعا «ویژه‌تر» نشده است؟

ما در صندوق، دو بخش عمده داریم: یک بخش «حمایت» که اساس کار صندوق است، و یک بخش «خدمات» که در مسیر جنبی و مکمل فعالیت‌ها قرار می‌گیرد؛ مانند خدماتی که در قالب «هنر کارت» ارائه می‌شود.

در بخش حمایت، یکی از موضوعات مهم «تسهیلات» است. اتفاقاً برای اینکه این حوزه را دقیق‌تر و شفاف‌تر کنیم - چون در سال‌های گذشته نه سامانه مشخصی در کار بود و نه فرآیند نظام‌مند و اعداد هم بسیار پایین‌تر بود - از زمانی که توانستیم از مدل «رسوب منابع»

شما بارها از «شفافیت» در عملکرد صندوق صحبت کردید. دقیقاً چه سازوکاری برای شفافیت در نظر گرفته‌اید و این گزارش‌ها که اشاره می‌کنید، کجا در دسترس است؟

شفافیت برای ما یک اصل است و همیشه هم مورد توجه مجمع بوده. همه گزارش‌ها، مستندات و رسیدگی‌ها در دسترس بخش‌های نظارتی و بالادستی قرار دارد؛ بخش قابل توجهی از همین اطلاعات هم روی سایت صندوق منتشر می‌شود و در گزارش‌های رسمی ما قابل مشاهده است.

الان، اسامی افراد تحت پوشش صندوق - چه در حوزه بیمه درمان، چه بیمه تأمین اجتماعی، چه مستمری و چه سایر موارد حمایتی - به همراه اسامی، آیین‌نامه‌ها و ضوابط، در سایت صندوق موجود است. هر چیزی هم که سامانه شفاف‌سازی یا کارگروه شفاف‌سازی مطالبه کند، بلافاصله روی سامانه قرار می‌دهیم. این بخش، به نوعی و چه اصلی بحث شفافیت است؛ یعنی عملکرد یک مدیر باید همیشه شفاف و قابل رصد باشد. در عین حال، ساختاری طراحی شده که عموم مردم هم بتوانند به اطلاعاتی که برایشان مهم است، دسترسی داشته باشند.

ما همواره تلاش کرده‌ایم در گزارش‌های اطلاع‌رسانی مان - چه سالانه بعد از برگزاری مجمع، چه در مقاطع مختلف - آمار، اطلاعات و مسیرهای هزینه‌ای صندوق را اعلام کنیم؛ اینکه تعداد اعضا چقدر است، وضعیت بیمه‌ها چگونه است، چه تعداد بیمه تکمیلی داریم، چه میزان مستمری پرداخت می‌شود و... نکته مهم دیگر این است که صندوق اعتباری هنر به دلیل مدل دریافت منابع و نوع مصارفش، در یک چارچوب مشخص و قابل کنترل عمل می‌کند. تعداد اعضا مشخص است، مبلغ پرداختی بیمه برای هر نفر روشن است؛ چه در بیمه تکمیلی،